

Johan E. Sköld
I DIMMA DOLD

Förlaget Orda
Deckare

Roslagsmord

I DIMMA DOLD

av

Johan E. Sköld

Till min älskade lilla mamma, Birgitta Sköld,
som följt den här boken, från första research
på plats i Hysingsvik, fram till sista korrektur.

I DIMMA DOLD – Johan E. Sköld
ISBN 978-91-7553-965-2

© Förlaget Orda 2014
Boksat: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2014

www.forlagetorda.se

När varm luft strömmar ut över hav, kyls luftens molekyler närmast ytan. Resultatet blir en temperatursänkning som fortplantas uppåt, varvid dimma bildas.

Prolog

Torsdag 2 mars

Dimman viker inte. Likt ett väsen sveper den fram, stjälar sikten för sjöfarare, djur och människor, lämnar oss vilse i ett töcken av oro, fukt och kyla.

Så är det den här torsdagskvällen när Svartnö, i den inre Roslags-skärgården, hukar under ett klubbigt grått täcke. Endast enstaka ljud från förbipasserandepå väg mot Furusund, bryter tystnaden.

Engströmska gården, strax öster om bron till fastlandet, är det enda hus där lampor lyser.

I en alldeles för stor soffa sitter Natalie Aronssen, 31år, med en kopp varmt kamomillte mellan händerna.

Hon är kort och smal med platinablont hårsvall som Tryggve, hennes man, övertalat henne att spara ut och bleka.

En gång i tiden var hon en sportig kortklippt brunett som orienterade för Rånäs Orienteringsklubb. Efter operationen som tog henne från A- till D-kupa fungerar det inte att springa längre.

Då, när Tryggve frågade om hon ville operera bröstet, blev hon dumt nog så smickrad att hon sa ja. Nu är hennes otympliga byst mest i vägen, utom möjligen när de älskar. Dessutom ger den henne konstant ont i ryggen.

Brösthörningen är bara en liten del av deras utsvävande liv.

Trots att hon bara arbetar halvtid på nagelsalongen i Norrtälje, lever de som kung och drottning på hans oljeborarlön. Huset är fullt av vackra föremål från de finaste inredningsbutikerna. De kör dyra bilar, hon hade tidigare ett arabiskt fullblod uppstallat i Penningby någon mil bort, och har en garderob de flesta av hennes väninnor bara kan drömma om.

Tryggve växte upp invid norska gränsen i Värmland som enda barn till en gravt alkoholiserad änka. Livet de lever nu är på många sätt hans revansch. Att köpa, allt man vill. Problemet är att han aldrig vill spara en krona. Det gör att de aldrig har några reserver om något skulle hända.

'Det är bara bankirerna som blir glada när man staplar pengarna på hög, jag vill ha kul nu!', brukar det heta.

Det är värst de första dagarna när han kommit hem från Nordsjön. Vanligtvis är han onycter redan när han stiger av planet. 'Är man fri, ska man festa!' Festa och spendera...

Först efter ett par dagar slappnar han av och nyktrar till så mycket att de kan vara en 'vanlig' familj i någon vecka, innan pengarna tvingar honom tillbaka ut till Nordsjön och oljeplattformen igen.

En enda gång har hon invänt mot hans ohämmade frosseri. Det var när han bestämde sig för att köpa en 120-tums TV. Med ett pris som en ny bil tyckte till och med hon att det blev för mycket och satte ned foten. Det skulle hon inte ha gjort.

Blåmärkena är borta sedan länge, men deras jätte-TV ser på henne varje dag, som ett hånflin, ett tecken på vem som bestämmer.

Trots det tycker hon om honom på något sätt.

När han nyktrat till återkommer tryggheten, och hon trivs rätt bra med närheten, sexet och hans dofter, även om han inte väcker någon himlastormande passion.

Och Tryggve lovade dyrt och heligt att aldrig slå henne igen. Han bedyrade det på sina bara knän, den där lördagen sedan installatörerna lyft in monster TV:n.

Sedan dess har han bara rört henne ett par gånger. En inte särskilt hård örfil när hon medvetet struntat i att köpa någon alldeles för grotesk sexleksak han bett om, och en gång efter en fest, när han blev förbannad på att en blusknapp mer än han gillade, råkat gå upp utan att hon märkte det, och en karl hon aldrig sett tidigare glodde rätt ned i hennes dekolletage.

Sen dess har hon hängt undan allt uringat hon köpte efter operationen, inte mer med det. Bara när han ber henne, sätter hon på sig dem.

Men det finns ett pris för deras lyxliv som inte många förstår, inte ens Tryggve. Ett pris hon och barnen betalar när han är borta, och det priset stavas ensamhet.

Den förbannade ensamheten har aldrig varit hennes vän, och nu, när vintern sjunger sin svanesång med omväxlande snö och barmark är det extra jobbigt.

Hur hon än försöker intala sig hur idylliskt det är här i skärgården med havet som närmaste granne, sveper oron ofta in och tar över.

Redan som liten hatade hon ensamheten och mörkret. Minns när hon kom hem med skolbussen och tände alla lampor i huset för att

slippa de mörka vråna. Hur arga föräldrarna blev för att hon slösade med ström och lyse.

Hon minns hur hennes två bröder, Bo och Karl, retade henne för att hon var mörkrädd, spökade för henne ibland, fick henne att gråta. Ändå älskade hon dem då och älskar dem idag, så som bara en lilla-syster kan.

Idag är de hennes bästa vänner. Några hon skulle göra allt för, om det inte var för Tryggve. Han hatar dem, kallar dem dumma saker när han druckit.

Natalie ryser och sveper filten tätare omkring sig. Huset är över hundra år gammalt och fyllt av ljud. Utifrån ser det fantastiskt ut, insidan påminner om ett gammalt spökslott.

Kanske beror hennes olust på att hon växt upp inte så långt härifrån. Att hon fastnat bara några mil från föräldrahemmet.

Hon minns hur hon satt på sitt flickrum och drömde sig bort. Till Stockholm, Paris och New York. Istället blev hon fast, mindre än en mil bort, i ett hundra år gammalt spökhuis.

I sin ensamhet kan hon inte låta bli att fantisera om alla som kan ha dött här genom åren. Ibland hittar hon granbarr i golvspringorna. Kanske från alla julgranar som stått här genom åren, kanske från det granris man förr lade ut under kistan när någon stod lik i hemmet, i väntan på begravningen.

Om de som dött här spökar, sker det när Tryggve är borta, det är hon övertygad om. Ibland när hon är ensam, vaknar hon av oförklarliga ljud, en känsla att någon är i huset och rör sig på nedervåningen. Så fort hon går upp och tänder lampan upphör det omedelbart. Ibland får hon för sig att någon rotat i tvättkorgen. Det har hänt att hennes trosor legat på golvet, trots att hon är säker på att hon lade dem bland den övriga tvätten.

Ett gny från barnen på övervåningen får henne att slå av TV-ljudet. Den tysta TV:n får nyhetskvinnan att se märklig ut. En jättemänniska med gigantiska röda läppar. Munnen på TV:n liknar en röd gummibåt i storm när hon talar, och bara det är kusligt i sig.

När hon är halvvägs i trappan tystnar gnyendet. Det måste vara något av barnen som drömde, tänker hon och går tillbaka till soffan och den allt ljummare tekoppen. Hon skall precis slå på ljudet för att höra den smala väderflickan med sina svarta snygga lockar berätta om morgondagens utsikter, när ett ljud får nackhåren att resa sig. Först

sitter hon helt stilla. Sedan står det klart för henne... 'Någon är i huset eller precis utanför!'

Ett stråk av is drar genom rummet när hon ser sig om. I bortre hörnet står flygeln han köpte en gång. Stor, magnifik, dyr och onödig, men ljudet kom inte därifrån.

Inte heller från matgruppen.

Hon lyssnar intensivt men hör bara kylskåpet och frysboxens tysta surr från köket.

Då måste det vara någon eller något precis utanför? Efter några plågsamt utdragna minuter av resultatlöst lyssnande, tar hon mod till sig och börjar kika bakom gardinerna.

När hon stått några sekunder i fönstret vid entrén, känns det att något är fel. Dimman har tilltagit och man ser inte ens till slutet av uthusen. Det är som att stirra ut över en kyrkogård, en absolut onaturlig stillhet.

Hon ska just gå tillbaka till soffan när hon uppfattar rörelser i närheten av granen borta vid staketet.

I flera år har hon fruktat det här. Lika länge har hon funderat på att beväpna sig. Bössan i vapenskåpet på övervåningen vet hon hur man använder, men att hämta den innebär att släppa skuggan där ute med blicken. Och att se den eller de som hotar, är både makt och någon sorts trygghet.

Kanske borde hon ringa polisen, men vad kan de göra. Det tar minst en halvtimme att köra hit från Norrtälje. Inga året-runt grannar finns kvar i byn sedan Österbergs borta vid bron, sålde till stockholmare och flyttade in till Norrtälje.

Hur mycket hon än önskar att någon fanns där för att hjälpa henne, är hon ensam. Hon måste klara sig själv.

I hallspegeln möter hon sig själv. Blonderad, bystig med konstgjort tjocka läppar. En pust av självförakt sveper över henne. Vilket våp som stirrar tillbaka!

Men under bimboytan bor en kvinna som är uppväxt på landet, van att ta i, och som inte sjåpar sig.

De tankarna styrker henne. Det ska fan gömma sig bakom silikon och rosa läppstift. Bredvid dörren får hon syn på kvasten av piassava. Resolut tar hon upp den. Skaftet är lagom långt för att i det svaga ljuset likna ett vapen.

Frågan är bara vad som händer om hon blir genomskådad? Det är ett högt spel, men hon inser att hon inte har något val.

Sakta börjar hon prata tyst med sig själv för att lugna sitt darrande inre. Ska man utstråla hot, är det viktigt att låta bestämd.

Efter att ha räknat till femtio tar hon kvasten under armen och öppnar dörren. Bestämt, inte överdrivet fort. Väl ute riktar hon blicken mot det mjölkvita området kring granen borta vid staketet.

”Var vänlig kom fram med händerna över huvudet” säger hon med ett lugn, som till och med förvånar henne själv.

Det hjälper inte. Ingen reaktion.

Efter tio sekunder upprepar hon uppmaningen. Den här gången talar hon högre, är något skarpare i tonfallet.

Samtidigt som hon avslutar meningen, brakar det till och en skugga kommer rusande mot henne de tio-femton metrarna över gården. Det går på ett ögonblick.

Hjärtat är på väg att lämna kroppen. Men till hennes förvåning har skådespelet med rösten tuffat till henne, och istället för att slå händerna för ögonen i panik, kastar hon kvasten till axeln som vore det ett riktigt vapen.

”Stanna eller jag skjuter” vrålar hon ut i mörkret.

I samma sekund tvärstannar varelsen i det svaga ljuset några meter från trappan. De stirrar på varandra. Frågan är vem som är mest skräckslagen?

Sekunderna senare flyr råbocken ut genom grinden i stora vida bågar.

Med hamrande hjärta blir hon stående. Spelar upp sekvensen i hjärnan om och om igen, innan hon är helt övertygad om att det var just ett rådjur och inget annat.

Skräddad går hon in och låser dörren, där blir hon stående.

”Fan, att man ska vara så sjåpig”, muttrar hon för sig själv.

Att huset bara har en enda ingång är en av få fördelar, förutom dess yttre.

Den gamla köksingången försvann när familjen Engström som tidigare ägde gården, byggde ut köket. Som det är nu har hon full kontroll på vem som kommer och går. Tryggve har ofta pratat om att de ska återställa köksingången, men än så länge har hon varje gång lyckats styra om hans intresse till en ny Jetski, nya fälgar till Ferrarin eller vad som helst som glittrar mer än en tråkig farstu.

Tillbaka i soffan känner hon sig bättre, hon klarade det, tvekade inte när det gällde. Sakta vrider hon upp TV-ljudet igen.

Efter lite zappande, hittar hon en lagom ointressant dokusåpa om livet på en campingplats någonstans i Sverige.

Inte för att det lockar att se medelålders feta män slå i tältpinnar och dricka öl, samtidigt som gråhåriga damer med tatueringar på axlarna, diskuterar dansband över billigt lådvin, pizza och cigaretter, men på något sätt får campingmisären på TV:n henne att må lite bättre.

När hon och Tryggve semesterar, blir det som regel bilsemester i Jaguaren. Helst vill Tryggve åka till England och träffa Nordsjökollegor. På något sätt får hon för sig att han gillar att visa upp henne och barnen. Som troféer, titta vilka välartade barn och vilken snygg fru jag har. Då passar det med uringat, helst med så mycket klyfta som möjligt dessutom. Men då är det ju på hans villkor...

Känslan att vara hans leksak blev extra tydlig förra lördagen, när de såg en TV-dokumentär om skönhetsoperationer, hur kvinnor i Sydamerika låter operera bort de nedersta revbenen för att få ännu smalare midja.

Tryggve nappade direkt och började googla på vilka kliniker som gör ingreppet, helt okänslig för att det handlar om hennes kropp... När han sedan ville älska, tvingade han på henne hennes minsta korsett och snörade den så hårt att hon knappt kunde andas.

'Han är inte alltid så snäll', tänker hon för sig själv och sträcker sig efter tekoppen. Den har kallnat. Och är det något hon tycker illa om är det kallt te. Svaret på det är mikron.

Det är i den här stunden, när hon kommer in i köket och får syn på den ensamma rosen på köksbordet, som tillvaron vänds upp och ned för Natalie Aronssen.

Lördag 4 mars

Kriminalinspektör Germund Askerfeldt stiger ur bilen och betraktar sina föräldrars gård i den lilla byn Gillberga utanför Edebo i Roslagen. Den bleka senvintersolen och den sista snön målar byggnaderna sorgligt grå. Skicket är generande.

Bredvid honom står Sara Svinhufvud. Efter ett halvår tillsammans är det här första gången han tar med henne hem till sitt barndomshem.

Trots att han förberett henne på hur det ser ut, känner han skam över förfallet. Skillnaden mot hennes föräldrahem är milsvid.

Familjen Svinhufvuds Hummelberg på Vätö är en välkött liten herrgård. Allt, från huvudbyggnaderna till den röd-vita ladugården och stallet, är i topptrim.

"Det är charmigt", säger Sara som ett svar på hans tankar, och öppnar baksätet för Germunds dotter Lovisa, snart 5 år.

"Pappa tycker det ser ut som ett luffarnäste", säger Lovisa. "Bor det luffare här då, pappa?"

Ljudet av dörren som öppnas får dem att vända sig mot huset.

"Välkomna, välkomna!", ropar mamma Gun från trappan.

Bakom henne står Germunds pappa Arne med stel rygg i vinröd julklapps-skjorta, antik Algotskostym med utställda ben, och en slips bred som en snöskyffel.

Sara, som mot hans rekommendation klätt sig elegant i klänning under NK-kappan, är så malplacé man kan vara i det nedgångna, om än välskurade köket. Med uppenbart spelad entusiasm låter hon Gun Askerfeldt visa upp allt krims och krams föräldrarna köpt på sina bussresor till Norge, Danmark och Ullared i Halland. Konstigt nog genomskådar varken morsan eller farsan henne.

Till Germunds stora lycka har hans mor i alla fall lagt ordentligt med krut på middagen. En svag doft av gårdens egna lamm, vitlök, kardemumma och kanel sprider sig från en järngryta som sakta puttrar på vedspisen. Lamm är hon minst lika bra på som Sara och hennes mor. Kanske till och med bättre, tänker han.

"Germund, kan vi prata lite", mumlar hans pappa Arne och rodnar. "Vi går ut."

Germund nickar, suckar och tar på sig jackan. Det syns på gubben vad det handlar om. Ända sedan Arne Askerfeldt fick klart för sig hur hans egen far, Germunds farfar, undanhållit alla från det faktum att han i själva verket själv ägde ön Norrholmen i Ängsskärs skärgård, och genom en listig juridisk konstruktion i god tid lyft bort den från boupppteckningen, har han varit konstant bitter.

När de kommer ut på trappan ställer sig Arne med ryggen mot Germund och tittar ut över gårdet. Det är kallt, fuktigt och allmänt otrevligt. Germund känner hur han huttrar genom skinnjackan, hans far däremot står i bara sin tunna syntetkostym, men verkar inte påverkad av kylan.

Det är uppenbart hur långt in det sitter, hur hans far får anstränga sig. Men till slut kommer det, och då kommer det som en lavin.

"Jag har pratat med en advokat i Hallstavik", säger Arne Askerfeldt. Han pratar fort och forcerat. "Det är oklart om gubben verkligen fick ge bort hela ön till Evert Söderman på det viset han gjorde. Det är inte rimligt att du får allt själv nu Germund. Advokaten tror att den är värd 10–20 miljoner kronor!"

Germund tittar bedrövad på sin far. "Jag tycker det är bra att du har pratat med en advokat", säger han. "Även om det känns för jävligt att min egen farsa försöker stämma mig. Men du tycker alltså att vi skulle sälja om vi ägde ön tillsammans?"

"Så klart", säger pappa Arne. "Vem fan vill ha en öjäväl längst ut i skärgårn dit ingen tar sig? Inte jag i alla fall. Vi skulle alla bli rika!"

"Det var precis det farfar INTE ville, att ön skulle säljas! Har du inte förstått det. Det var därför han skrev över ön på Evert, nästan femton år innan han dog, det är snart ett kvarts sekel sedan", säger Germund. "Jeanssons advokatbyrå i Stockholm har utformat alla dokument. Det är vattentätt och instruktionerna är solklara, den eller de av oss som behöll stugan på Fläsknäset, skulle få ön av Evert. Hade ingen av oss behållit Fläsknäset hade hembygdsföreningen fått den. Norrholmen får inte säljas, vare sig av mig eller mina arvingar förrän tidigast 50 år efter tillträdet. Det övervakar advokatbyrån. Försöker jag göra det, övergår ön, med allt vad det innebär, till Blidö hembygdsgeningsförening. Farfar ville ge ön till någon som älskar den, inte någon som vill åt pengarna den skulle kunna vara värd. Det är kört, hur du än gör!"

"Gubbjäveln är ju för fan död", säger Arne Askerfeldt upprörd.

Han tystnar, tar upp en skitig näsduk och snyter sig, innan han pekar.

"Se dig omkring Germund, tänk dig vad bara ett par hundra tusen skulle kunna göra här på gården!"

Germund möter sin fars blick. Ögonen är tårblanka. "Hur mår du egentligen?", frågar han sakta.

Arne Askerfeldt ser på honom med sorgsen blick. "Jag har varken ork eller råd att hålla gården i skick längre", säger han sammanbitet. "Allt förfaller. Ingen har tid att hjälpa till. Du har ditt, jäntorna sitt. Nu har dessutom taket på huset börjat läcka..."

Tre timmar senare, i det allt svagare Roslagsluset, är Germund, Sara och Lovisa på väg tillbaka längs den smala grusvägen. Lovisa har somnat i baksätet.

Germund känner knuten i magen. På flera sätt kan han förstå att hans pappa Arne känner sig lurad av farfar JP, å andra sidan måste var och en få bestämma över sina tillgångar.

Efter att ha blottat sig och berättat hur illa det egentligen är ställt, gick gubben ut i ladugården *'för att ge korna vatten'*. Det var många år sedan Germund insåg, att det var gubbens ursäkt för att gå ned till mjölkkrummet, grina och styrka sig med brännvinsflaskan han brukar ha gömd bakom kyltanken.

När han kom tillbaka luktade han starkt av sprit, samtidigt som han på något sätt rest en mur av glas omkring sig. Under resten av besöket sa han inte ett ord till någon annan än Lovisa.

Att farsan hatar till och med minnet av farfar är omöjligt att missta sig på.

Frågan är hur länge den här osämjan pågick? Var det kanske så, att farfar ansåg att farsan svek honom genom att lämna skärgårn? Och varför gjorde han det? Var farsan bitter på att alla hans bröder gått förlorade på sjön? Var han rädd? Eller handlade det om att morsan inte vill bo nära havet?

På något sätt har han blivit en bricka i sin fars hat gentemot farfar JP. Mätte han aldrig bli sån med Lovisa.

"Vilken gullig mamma du har", säger Sara. "Hon har ju varit fotomodell!"

Germund möter hennes blick. Känner hur hennes röst får honom att släppa tankarna på farsan och Norrholmen.

"Hon var mannekäng som ung", säger han. "Fotomodeller fanns väl inte då, fast hon gjorde visst en katalogbild och någon soppreklam. Jag fattar inte vad hon ser i farsan, mer än att han är rödhårig..."

"Vad pratade ni om? Han såg inte glad ut när ni kom in?"

Germund saktar in när de närmar sig Edebo kyrka och passerar genom ett stråk av tät dimma.

"Han har inte släppt tankarna på att komma åt att sälja ön", säger Germund med en djup suck. "Han har kontaktat en advokat för att försöka ogiltigförklara farfars gåva till Evert, som han enligt farfars instruktioner sen gav till mig."

"Sälja får väl varken du eller någon annan göra?", frågar Sara och pekar ut. "Är det inte väldigt tidigt för dimma?"

"Gåvan är villkorad i 50 år och kontraktet är skrivet av Jeansson, Neuman och Partners. De vet vad de gör..."

Sara nickar, men säger ingenting mer. Uppenbart trött. Eller är det bilåkningen? Hon har en fantastisk förmåga att somna i bilar, precis som sin syster Viveka, Germunds närmaste kollega på Norrtäljepolisens.

Han sitter tyst medan de rullar genom ett allt mörkare, allt dimmigare Roslagen. Germund kan inte låta bli att känna obehag över sin fars bitterhet, hans sorgsna blick, på gränsen till tårar.

När skylten mot Ununge dyker upp, har dimman tätat och han tvingas sakta ned. Farten sjunker till 60 km/h. Bredvid sig ser han Sara luta huvudet mot dörrstolpen, andningen är långsam.

Sikten blir bara sämre, och när han närmar sig bron över bäcken vid skjutbanan rullar han fram i under 50 km/h.

Ur dimman frigör sig en figur. Kliver rätt ut i körbanan, stannar, vänd mot honom.

Det går på ett ögonblick. Smällen är intensiv, framrutan splittras, Det dunsar hårt från taket. Ljud som blandas med ett metalliskt klingande. En fot på bromspedalen. Skrikande däck.

"Jag körde på Liemannen."

Sedan blir allt tyst.

Vänster halvljus lyser mot en tom vägg av smetig dimma. Germund ser på sina händer. De rör sig. Utan kontroll rycker de, fram och tillbaka. Rörelsen fortplantar sig, genom armarna och vidare i hela kroppen i en orymisk skakning. Han känner hur ögonen vattnas, kan inte hindra chocken.

"Vad var det som hände", säger Sara, uppenbart nyvaken och skärrad.

"Jag körde på någon", får han ur sig.

Efter några sekunder ser han bilden framför sig. Dödskallen, lien, slängkappan. Vänd mot honom, som om han poserade. Mitt på vägen.

"Det var Liemannen", får han ur sig, hör hur dumt det låter. "Jag körde på Liemannen.

"Hur mår du Germund", säger hon.

"Titta på rutan då för fan, om du inte tror mig", halvt skriker han. "Han måste ligga bakom bilen."

"Du behöver inte ha den tonen", säger hon dämpat.

"Vad är det pappa?", frågar en sömndrucken Lovisa från baksätet.

"Det är ingen fara", säger han och kämpar för att återfå lugnet samtidigt som han sträcker en hand bak till barnstolen. "Sov du."

"Du skakar pappa", säger Lovisa.

"Vi måste se hur det gick", säger Sara. "Kom!"

Efter några djupa andetag får Germund på varningsblinkers och hittar en ficklampa i handsfacket. Sara tar den ur hans hand och går före.

Ett tjugotal meter bakom bilen ligger ett svart skynke på asfalten. En sko med vit gummisula sticker ut. På avstånd ser han hur Sara känner på kroppens handleder innan hon tar i och vänder den.

"Herre Gud", utbrister hon och ryggar tillbaka. "Han är ju död!"

"Vem är död Sara", hör Germund Lovisas röst några steg bakom. "Jag vill inte vara ensam pappa, jag är rädd!"

Germund vänder sig om och får syn på henne där hon står några meter bakom honom, med Pippidockan under armen som hon brukar. Pulsen dunkar. För att försöka fokusera, biter han sig i kinden, hårt. Det gör ont, han känner smaken av blod, men det hjälper konstigt nog.

"Sara, kan du ta Lovisa och gå tillbaka till bilen", säger han. "Ring 112, hälsa från mig och be dem skicka en ambulans, en polispatrull och ett par kriminaltekniker, så det inte blir något snack."

När Sara kommer fram till honom stannar hon, sträcker över lampan och lägger sin hand på hans kind. "Han ser hemsk ut", säger hon. "Du såg inte fel, om jag uttrycker mig försiktigt."

Germund nickar, tar lampan och går fram.

Ett svart ansikte, sminkat med vit reflekterande färg. En grinande dödsdåse som stirrar uttryckslost rätt ut i natten. Mannen, för det är sannolikt en man, är klädd i svart trikå med benrangel i vit reflexfärg. Ansiktsdragen är släta, han kan inte vara mer än 25 år...

Rakt över halsen löper ett sår. Trots att han är svartsminkad, ser man tydligt hur brun-rött blod i stora mängder runnit längs halsen och ned på asfalten.

Germund känner hjärtslagen i öronen som en ödesmättad trumma. Häglöst sätter han sig i diket bredvid kroppen och blänger på den, i någon sorts meningslös förhoppning att den åter ska vakna till liv, resa sig och be om ursäkt.

"Vem fan är du? Varför steg du ut där mitt på vägen, som om du bara ville bli påkörd? Insåg du att du skulle kunna dö? Vilde du dö? Har jag hjälpt dig att begå självmord din jävel?"

När klockan passerat åtta på kvällen har Sara och Lovisa just fått lämna polisstationen. Germund sitter ensam kvar i förhörssrummet med

polisassistent Per Jönsson vid trafikpolisen, och kommissarie Staffelmänn. Bilden av den omkomne mannen ligger på bordet. Det dödskalessminkade ansiktet ser groteskt ut i teknikernas obarmhärtiga blyxtljus.

Germund betraktar Staffelmännens stenansikte, det korta stubbade håret som en gång i tiden var ett stort, blont afrokrull som fick den unge Staffelmänn att likna en jättelik mikrofon. Med åren har Staffelmänn blivit en klippa på en ibland stormig polisstation.

Jönsson är mer stark och plikttrogen än smart. Samtidigt hundra procent lojal med sin chef på trafikgruppen, polisinspektör Staffan Lundberg, Germunds främste antagonist fast i grunden en rätt bra polis, om än något nitisk.

Germund ser hur musklerna rör sig under skjortan när bjässen rör sig. Huruvida Jönsson går på steroider eller inte, har han frågat sig mer än en gång. Man kan undra vad han ska med den kroppen till på trafikpolisen? Skrämma försenade småbarnsmammor på väg till dagis och stressade Svensson? Tufft som fan...

"Jaernius hittade ingenting som kan identifiera honom", säger Staffelmänn sakt. "Menar du att han nästan ställde sig upp, som för att bli påkörd?"

"Det tror du väl för fan inte på allvar", säger Jönsson och vänder sig till Germund. "Nu när din kärring och unge gått kan du väl ha så mycket stake i dig så att du..."

Orden får den sista proppen att gå, och Germund reser sig, får tag i jättens skjorta och trycker honom mot väggen.

"Tror du att du har chansen att sätta dit mig nu, så gör det då för fan, visa upp dig för Lundberg. För du och han gör ju aldrig fel. Eller hur?"

"Vad håller du på med", säger Staffelmänn och tar tag i Germunds krage.

I rörelsen att komma undan snor han och Jönsson runt och Germund hamnar mot väggen.

Han ser förvånat på Staffelmänn en kort sekund, tillräckligt länge för att Jönsson ska ladda. På något sätt upptäcker Germund knytnäven och kastar huvudet åt sidan. Jönssons slag landar med full kraft i gipsväggen och gör ett tydligt märke.

"För helvete", skriker Staffelmänn och får tag i Jönsson. "Ni betar er som småpojkar."

I samma sekund kommer Lundberg in. Åsynen av chefen får assistent Jönsson att gå tillbaka och sätta sig. Germund tittar föraktfullt på honom, sedan på Lundberg och Staffelmänn.

"Sitt Askerfeldt!" kommenderar Staffelmann.

Demonstrativt flyttar Germund stolen så långt han kan mot fönstret.

"Vad är det som händer?", frågar Lundberg. "Det var ett jävla liv!"

"Askerfeldt har kört ihjäl en pojkstackare och vägrar...", försöker Jönsson och blåser upp sig.

"Jönsson", fräser Staffelmann och vänder sig till Lundberg. "Askerfeldt har råkat ut för en olycka tidigare ikväll. Vi klarar det här själva."

"Jag trodde ni slogs", muttrar Lundberg och stänger dörren.

"Nu får ni skärpa er!", säger Staffelmann. "Jag kommer att kontakta Personalansvarsnämnden om det här. Har ni otur drar de av två veckors lön..."

Jönsson bröstar upp sig. "Men vad fan. Jag har ju lån på både Camaron och..."

Staffelmans höjda hand får honom att tystna.

"Du får lugna ned dig", säger han och vänder sig till Germund. "Och du får börja bete dig som folk, sluta reta Lundberg och hans gossar på Trafiken. Roslagen är inte din privata racerbana som du verkar tro..."

Germund nickar stillsamt. Sedan blir det tyst. Han blänger under lugg på Jönsson, vars uttryckslösa fiskögon stirrar tillbaka, samtidigt som han blir allt rödare i ansiktet. 'Måtte inte steroiderna få det att explodera...'

Ingen säger något på ett par minuter. Staffelmann sitter och betraktar dem, låter blicken vandra fram och tillbaka.

"Vem fan skulle ta livet av sig så där, där ute", säger Jönsson tillslut. "Jag kommer från Ränka, har skjutit med Lundberg på den skjutbanan i hela mitt liv, kan platserna där omkring som min egen ficka. Ska man ta livet av sig finns det bättre ställen, där passerar nästan inga bilar på helgerna..."

Germund möter hans blick. Så stor, så korkad, dessutom en värde-lös skytt till skillnad från sin chef.

"Tror du att jag ställt dit killen och kört på? Plötsligt var han bara där, stod och såg mig komma... Har du sett skadorna på min bil?"

"Du hade i alla fall godkänt däckmönster", muttrar Jönsson torrt.

"Har du varit där och kollat?", frågar Staffelmann irriterat.

"Patrullen missade att mäta, så jag åkte dit och mätte själv samtidigt som bärgaren lastade, dessutom tog jag tillbaka blåljuset som Askerfeldt reglementsvidrigt förfogat över", säger han och ler överlägset.

"Hur mycket kostade det att åka dit från Norrtälje istället för att kolla däckerna imorgon", muttrar Staffelmänn. "Hade du inget vettigare att göra?"

Jönsson ser upproriskt på Staffelmänn, men håller tyst, antagligen för att han inte kommer på något att säga.

"Rapporten från ambulansföraren säger att det var tät dimma på olycksplatsen", säger Staffelmänn. "Han hävdar dessutom att killen inte var värre skadad än att han lätt skulle ha överlevt om inte liden han höll i handen skurit halsen av honom i smällen. Jaernius som också var på plats intygar att dimman var 'mycket tät'."

En kvart senare har Staffelmänn skickat hem dem båda. Germund är skakad och förbannad. Jönssons trams retar honom svårt, förlusten av den unge mannens liv långt värre. Så förbannat onödigt.

"Jävla Pelle Jöns", muttrar han när han lämnar polisstationen och ser Per Jönssons ryggtavla försvinna i mörkret.

Det är första gången han släckt en annan människas liv. Hade det hänt i tjänsten hade det varit en sak. Sådant har de tränat för att klara, men nu... En förvirrad pojckstackare som tar sitt liv genom att ställa sig mitt på vägen, utklädd till Liemannen... Hur förbereder man sig på det. För det måste vara självmord. Varför klev han annars rätt ut? Någonstans har Germund ett svagt minne av att mannen dessutom log precis innan det small.

Lördag den 18 mars

Klockan visar på halv sju på morgonen i Hysingsvik.

Dimman dansar över viken ett stenkast från altanen. Ewa Vogel, 52 år, sitter under balkongen på gården Strömmingsnäs, med en stor kopp kaffe och njuter av den friska uteluften och morgonens första cigaretter. Det här är hennes tid, hennes morgonritual. Ett sätt att få vara ensam med sig själv och sina tankar. Oavsett om hon har hantverkare och tjänstefolk på gården eller är helt ensam är det här hennes egen vrå i tillvaron.

Från början gick hon främst ut hit för att hon inte gillar röklukt i huset, men efter ett par år här ute, har det blivit ett underbart sätt att börja varje dag innan hon går ut i stallet, oavsett snöstorm, hållregn

eller ljuv sommarsol. Hon kommer närmare naturen och dess växlingar.

Vinden sveper med sig en kaskad av vårens dofter, den här morgonen så starka att hon känner dem även medan hon röker. Kanske kommer de från söderslutningarna där de första örterna redan börjar titta fram efter vintervilan.

Fascinerad ser hon skådespelet när dimman sakta väller fram över Edsviken i mjuka vågor, sveper upp över land, omsluter stenar och buskar, för att fem minuter senare dra sig tillbaka. Täcker allt som kommer i dess väg med en tunn blank hinna.

Samtidigt har hon svårt att ta till sig alla intrycken. Hennes tankar kretsar kring två saker. Dels Frasse, hennes dalmatiner som varit bortsprungen sedan i onsdags. När hon kallade på honom den kvällen var han bara borta. Inte ens köttfärs lockade, oron över honom är påtaglig, samtidigt är han gammal.

Hon har haft honom i snart åtta år, först i stan, sedan här, så har han aldrig gjort förut. Hon har läst någonstans om gamla hundar som söker sig bort, ofta ut i skogen, för att dö när tiden är kommen. Kanske är det så med Frasse. I så fall är det naturens gång. Samtidigt oändligt sorgligt.

De andra tankarna snurrar i helt andra riktningar. Aldrig trodde hon väl att hon på gamla dagar skulle bli kär, i en pojkspoling som skulle kunna vara hennes son dessutom. Han är med, intresserad av det hon gör, kul och kreativ. I sängen är han dessutom uthållig som en långdistanslöpare. Han liknar ingenting hon träffat förut och har tagit med henne på en fantastisk resa i passionens tecken!

När kaffet är slut och fimparna efter fem morgoncigaretter står som skolkriter i sandkrukan, reser hon sig och återvänder in i köket. Från stallet hör hon ett förväntansfullt gnäggande.

Det är ostädad efter deras möte igår kväll. I gryningen åkte den unge mannen iväg till sitt jobb som tidningsutdelare. Bara tanken, att hon ligger med ett tidningsbud, får det att kvillra, tänk om hennes gamla modellkompisar visste...

Medan hon plockar undan vinglasen och sätter dem i diskmaskinen, ser hon sig omkring i köket. På många sätt ångrar hon att hon lät den unga hippa inredningsarkitekten gå loss på det gamla bondköket och trendriktigt ersätta den gamla fina tapeten med blå bröstpanel i pärlspont, och blekt citrongula väggar.

De gedigna gamla skåpen åkte ut och ersattes av slitna hyllor i Shabby Chic stil där allt porslin snabbt blir dammigt och fett. Allra värst är att hon lät honom riva ut den gamla järnspisen, för att få plats med en fransk restaurangspis med både gas och induktion. Nu ser köket ut som hämtat ur en tre år gammal inredningstidning med lantligt tema. Helt fel, och redan ute.

Dessutom, i vintras, när gasolen var slut och strömmen försvann under arton timmar mitt i smällkalla vintern, saknade hon järnspisen bittert. Nu har hon pratat med ett lokalt snickeri om att försöka återställa köket till hur det en gång var.

En titt på klockan, snart dags att gå ut och morgonfordra hästarna. Sen väntar en halvtimme med tidningen, innan de ska ut i hagen och hon själv ta itu med morgonens arbete. Mocka, ströa och bära in färskt hö.

Hon är precis på väg att sätta på sig stallstövlarna när mobiltelefonen ringer.

"Jag har hittat din hund", säger en mörk röst. "Han mår inte så bra tror jag, du måste nog komma hit och ta'n till veterinär'n."

Hon ser sig omkring i köket efter en penna och får tag på ett anteckningsblock.

"Var ligger han? Är han skadad?" frågar hon med oro i rösten.

"Han har råkat ut för vargen tror jag." säger rösten och ger en kort vägbeskrivning.

"Vad har du för nummer?", försöker hon, men han har redan lagt på.

Hon tittar på displayen. 'Okänt nummer'. Shit!

"Frasse", viskar hon. "Lilla Frasse!"

Hästarna får vänta, nu är det bråttom. Hon får på sig ridvästen, stoppar fötterna i ridstövlarna och rusar ut till bilen med vägbeskrivningen i handen.

Tårarna börjar rinna när hon alldeles för fort skumpar fram i sin röda pickup längs den ojämna skogsvägen. Hon har ett rykte om sig som en hårding, men när det gäller djuren är hon blödig, kanske för att hon aldrig kunde få barn.

I tre dagar har Frasse varit borta. Kärringen Bernhardsson, den enda granne hon fortfarande kan prata med, försäkrade henne om att han bara är på friarstråt och kommer tillbaka 'när han fått sitt'.

Men oron släpper inte taget. Samtalet nyss bekräftade hennes värsta farhågor. På friarstråt och komma tillbaka 'när han fått sitt', ligger mer i linje med hennes mans beteende, inte Frasses.

Sa inte han som ringde att Frasse verkar ha blivit riven av varg? Rialavargarna? Tänk om han dör nu? Hon som värnat så om dessa vargar, donerat pengar till rovdjurssällskapet, till och med köpt dem en bil... Fan också!

Hon parkerar bilen där hon blivit instruerad, och rusar iväg längs stigen. Så här nere vid vattnet är dimman tät, och efter knappt tio meter längs stranden tvingas hon sakta ned och gå. Det känns kusligt att vara här ensam, och sakta men säkert tar nervositeten ett allt fastare strupgrepp om henne.

Ett starkt sug efter nikotin får henne att treva. Cigaretterna ligger i västfickan där de ska men ingenstans hittar hon tändaren. Irriterad inser hon att den måste ha blivit kvar på köksbordet.

Allt mer frustrerad och nervös fortsätter hon längs stigen.

Dimman tilltar, och hon ser bara ett par meter framåt och knappt till trädtopparna när hon kikar upp.

Oron är vad som driver henne. Efter några minuter tunnas dimman ur runt henne. Antagligen på väg bort, kanske för en kort stund, kanske för resten av morgonen. Stressad ökar hon åter på stegen. Det högre tempot gör henne oförsiktig, och det tar inte många sekunder förrän en friliggande rot fångar hennes fot och hon faller handlöst.

Mossan på stenen räddar henne, ändå får hon en rejäl smäll i huvudet och stjärnorna dansar framför ögonen på henne.

Vimmelkantig sätter hon sig. Tårarna tränger på, huvudet blöder och hon förbannar sitt övermod, innan hon reser sig och fortsätter framåt på ostadiga ben.

Knappt fem minuter senare kommer hon fram till något som påminner om den öppning i vegetationen, som rösten i telefonen beskrev, ungefär tio meter bred, femton meter lång med en liten inbjudande sandstrand hon aldrig sett förut.

Hon står still och lyssnar. Lyssnar och ser sig omkring, ingenting.

"Hallå", ropar hon. "Är det någon där?"

Ett svagt ljud får henne att vända sig.

Kapitel 1

Morgonljuset har lyft nattens tunga skynke från fönstren när Natalie vaknar. För första gången på länge har hon sovit en natt utan mar-
drömmar, trots att hon är ensam. Rosen i köket för några veckor sedan,
SMS:et från en mobil med okänt nummer, som hänade henne med
orden *'man kan inte skuta råjur med kvastn'* sekunderna senare. Länge
gick hon där med olust, men nu inser hon att den som spelat henne ett
spratt, måste ha smitit in med rosen i köket medan hon nattade barnen.

Antagligen gjorde hon som hon brukar, bryggde sitt kvällste utan
att tända taklampan. Rosen låg säkert redan där då... SMS:et måste
vara från någon som såg henne, antagligen ett barn eller någon ung-
dom. Det hände när hon var ung, att lokala ungdomar åkte förbi här,
på väg ned till vattnet, där de rökte hasch, drack sprit och låg med
varandra. Det är säkert samma sak idag.

Nu, när hon hittat en rimlig förklaring, är hon inte rädd längre.
Innan hon insåg det självklara, enkla, var känslan att någon tagit sig
in i huset ytterst obehaglig. I flera veckor funderade hon på att berätta
för Tryggve när han var hemma och samtidigt anmäla det inträffade
till polisen, men när inget mer hände ville hon inte oroa Tryggve, oklar
över vad han skulle kunna få för sig.

Ljudet av små fötter gör morgonen extra skön. Liam och Else-
Michelle, fyra och sex, studsar upp i sängen och lägger sig bredvid
henne.

"När jag blir stor ska jag gifta mig med pappa och bli prinsessa",
säger Else-Michelle och kryper upp bakom hennes rygg.

"Jag ska bli som Zlatan. Eller så ska jag bli fiskarbonde som morfar",
säger Liam och lägger sig framför henne.

Deras mjuka varma kroppar strålar energi in i hennes frusna hjärta.
Det är de här stunderna hon lever för när Tryggve inte är hemma. När-
heten till barnen. Deras kloka kommentarer. Mjuka kramar, ovillkor-
liga kärlek.

Inte som Tryggve, som hela tiden förväntar sig saker.

Hon tittar ut genom fönstret. Solen som söker sig in från havet har
löst upp dimman och glittrar i krusningarna ute på Svartnöströmmen.

Barnen ligger nära, nära. Säger inte mycket. Små händer och knubbiga armar håller om henne.

”Mamma, kan inte vi åka till badhuset”, säger Else-Michelle och borrar in sin näsa i Natalies rygg innan hon blåser hårt, rätt i skinnet med ett pruttande ljud.

Det får båda barnen att bryta ut i ett bubblande skratt.

”Jag vill åka till badhuset i Rimbo”, säger Liam när han sansat sig. ”De har vattenrutschkana där!”

Natalie sträcker lojt på sig. Tittar på klockan. Bara halv åtta. Om Tryggve var här hade barnen inte vågat komma in. Han hade velat älska, och dessutom förväntat sig att hon först gått upp och sminkat sig. Kanske satt på något raffigt.

Inte för att hon har något mot det. Problemet är att han oftast har en eller ett par sexfantasier med sig när han kommer hem, som de enligt honom måste förverkliga direkt och till punkt och pricka, vilket gör allt väldigt konstlat.

Dessutom stör det henne när erotiken kommer i vägen både för barnen och romantiken. Det blir förutsägbart, inte lika spännande. Samtidigt, att på något sätt försöka få honom att förstå hur hon upplever det känns meningslöst. I hans värld är hans tankar de enda just då, hon har bara att följa med.

”Vad ska vi göra Else?”, frågar Liam sin storasyster efter en stund. ”Spela TV-spel?”

”Bollibompa? Här i sängen?”, frågar Natalie och möts av jubel.

Så snart hon fått på Barnkanalen blir de sittande som ljus, inbäddade under täcket. Själv sträcker hon sig efter sin iPad och börjar kolla Facebook.

Någon rapporterar från sin fantastiska solsemester på Bali, en annan av hennes bekanta har lagt upp bilder på en magnifik födelsedagstårta. Allt är på något sätt så förutsägbart suveränt på denna digitala prestationsestrad där alla ska visa upp sina bästa sidor och spännande liv...

Men ingenting av det hennes så kallade vänner publicerat väcker hennes intresse, så hon tar med sig mobiltelefonen och går in i badrummet. Hon har just fått av sig morgonrocken och är på väg in i duschen då det klingar till, SMS.

När hon vänder sig för att läsa möter hon sin egen spegelbild. Håret är mörkt inne vid huvudet och alldeles för ljust och slitet ute i topparna.

Ärren under bröstet är fortfarande tydligt röda, samtidigt som tuttar-
na ser ut som två groteska bollar på hennes späda kropp.

”Som en strippa som passerat bäst före datum”, muttrar hon och tar
hon upp telefonen och öppnar meddelandet.

’Jag vet vad dina bröder gjort, vad de är skyldiga till’.

Hjalmar Karlsson tar ett rejält kliv över diket in på det, som en gång var
hans fars mark. Han är fortfarande vig och pigg i sinnet, trots sina sjuttio-
totre år, även om ansiktet fårats av ett långt hårt liv i friska luften på
land och till havs. Redan som tolvåring började han arbeta, både med
jordbruket och strömmingsfisket.

Som vanligt på sina morgonlovar så här på våren, har han de gamla
hängselbyxorna, sjöstövlarna och skinnjackan. Över axeln hänger sa-
longsgeväret med ljuddämparen dottersonen hjälpte honom köpa från
Finland över internätet.

Trots dimman ligger redan en ejder och två duvor i ränseln. Inte för
att han behöver tjuvjaga, men dels har det med åren blivit en kär vana
att hämta det man behöver ur skogens skafferi, dels är det en tyst pro-
test mot karringen som numera ockuperar hans föräldrahem, och som
satt byns alla regler ur spel.

Sist men inte minst hävdar han med en dåres envishet, att tjuvskju-
tet är godast.

Han gör sig ingen brådska utan sätter sig på sin favorithälla nere vid
sjön. Stenen består av två klippblock som en gång suttit ihop, men som
nu delas av en centimeterbred spricka.

Här på hällan har han tjugat mer än en flicka när han var ung och
omtyckt av kvinnfolket.

Då, innan den förbannade arvskifteslagen, var han som äldste son
dessutom ensam arvtagare till gården, vilket inte gjorde honom min-
dre intressant för kvinnfolket.

En av dem som lät sig tjugas mer än någon av de andra, var Doris.
Inte för marken och fiskevattnen, dess värde förstod hon inte, så stads-
flicka hon var. Mer för att han på den tiden var så rasande stilig, och
dansade som en gud. Några månaders tjugande senare var de tvungna
att hasta till prästen...

Han ler åt minnet och funderar på om han ska röka ett stop eller ta sig en prilla. Silverdosan med snus har han i fickan på bröstslappen, rökpipan ligger i den högra jackfickan, tobak och diverse elldon i den vänstra. Alltid i samma fickor, som i en gammal väl inbodd byrå. Var sak på sin plats.

Sedan några år tillbaka har han dessutom lagt sig till med mobil telefon i den främre fickan på byxorna. Inte för att han tycker om det, men barnbarnen insisterar att den är bra att ha om något händer.

Efter en stunds funderande bestämmer han sig. Det får bli pipan.

Stillsamt kرافsar han ur den väl inrökta gamla snuggan med fällkni-ven innan han nogsamt fyller med Borkum Riff. Han får upp stickorna, känner och luktar. De är torra nog. På något sätt får tändstickor honom att känna sig ung. Då, när han la sig till med tobaken, fanns nästan inget annat.

En av hans kompisar hade visserligen en amerikansk cigarettändare av märket Zippo som han köpt av en amerikansk flygare. Hjalmar minns att den gick på någon sorts bensin kallad gasoline.

När han drar det bruna svavelhuvudet mot plånet, hör han på raspet hur gott det ska bli. Han blir inte besviken den här gången heller... Stilla sitter han och blossar och ser röken stiga.

Ljudet av Storlommen ute på sjön drar tankarna tillbaka till här och nu. Ljudet är säreget, ett ylande 'ooo-aaa-o' följt av en klagande röst som ropar 'ko -kloi'. Det är ett ovanligt läte så här på morgonen. Lommen brukar mest vara igång kvällstid och på nätterna.

'Den måste vara riktigt i parningstagen', tänker han.

Hjalmar gillar den fridlysta grå andfågeln med sin lilafärgade hals, sitt grå huvud och svart-vit-randiga rygg. Men bara att se och höra. Inte i grytan.

När han var yngre var det inte så noga, men lommen som mest äter fisk och kräftor är ingen höjdare på matbordet. Smaken av tran är hemsk, oavsett om man försöker med mjölkkläggning eller starka kryddor.

Han får fram sin gamla plättermos och håller upp en skvätt. Muggen av gul plast är missfärgad och får kaffet att se ut som brun välling när han håller upp det.

'Man får titta åt ett annat håll', tänker han.

Tankarna går till dottersonen Jon. Ett älskat barnbarn som blivit lite av en odugling. Det enda han bryr sig om är internätet, musik och fruntimmer.

Ända sedan Jon var liten har Hjalmar försökt få honom på andra tankar. De har blivit de bästa vänner, men någon riktig karl blir det aldrig av honom. Tyvärr.

För något år sedan tog Hjalmar med honom på älgjakten, och Jon lyckades konstigt nog sitta alldeles still. När så en praktfull 8-taggare kom gående över hygget lämnade Hjalmar över bössan.

Han minns hur Jon pliktskyldigt tittade genom kikarsiktet på älgen, men sedan lade bössan åt sidan, för att 'han tyckte synd om älgen'. Som tur var, kom en av jaktkamraterna åt att lägga omkull den praktfulla tjuren borta i sänkan.

Ute på sjön har dimman tätat ännu mer. Att fortsätta sin jaktrunda känns meningslöst, och han har redan byte i säcken.

När pipan brunnit ut stoppar han tillbaka den i fickan och reser sig. En titt på klockan, snart sju. Rastlösheten kommer krypande som den alltid gör när han har tjuvskjutet i ränseln, kanske är det samvetet som gnager...

Han ska precis börja gå tillbaka när det smäller. En dov mustig knall. Ett grovt vapen, sannolikt en älgstudsare, vem fan använder en sådan i slutet på april?

Smällare till Valborg låter mer som pisksnärtar, och sju på morgonen sover dessutom nästan alla busfrön.

Knallen lät oroväckande nära, och det skarpa ljudet får skogens alla läten att tystna. Morgonens magi är i ett slag bruten.

Han blir stående en stund och lyssnar. Är det någon annan som tjuvjagar vill han veta det. Det kan dra på sig uppmärksamhet som drabbar honom. Ljudet verkade komma österifrån, någonstans längs strandlinjen, sannolikt inte längre bort än ett par hundra meter.

Sakta börjar han gå i den riktningen.

'Om jag smyger mig fram, borde jag få syn på skytten när han tar ur djuret', tänker han.

Å andra sidan, det kanske är en påkörd älg, ett rådjur eller ett fullt lovligt vildsvin. Det skulle ju kunna vara Vogel själv som är ute och jagar, men fan vet om han har varken vapen, licenser eller kunskapen att ta hand om ett fällt vilt... Dessutom är han nästan aldrig här ute, det är hans kärring som styr på gården.

Efter en tre-fyra minuter, närmar han sig gläntan som förr kallades Jungfrugrottan. På den tiden brukade pigorna bada nakna där, fullt medvetna om att drängarna kunde ligga och tjuvkika bland de

många klippblock som omger sandstranden, eller hukande i någon eka ute på viken.

Då var det ett oskyldigt nöje där flickorna fick chansen att visa upp sina företräden utan att skämmas och pojkarna kunde bliga utan klander. En sorts varuupplysning. Man visste liksom vad man fick.

Hjalmar stannar och lyssnar. Det är tyst, och han ska just börja gå när han uppfattar ljudet av steg som närmar sig. Mindre än femton meter bort ser Hjalmar en skugga korsa stigen och passera genom dimman inåt land. Han blir så överrumplad att han inte kommer sig för att gömma sig. Sekunderna senare är figuren borta. Vem fan var det. Han eller hon gick fort med bestämda steg, det är allt han hann uppfatta. Stillsamt står han kvar och funderar. Om det var någon som sköt ett djur, kan han inte ha tagit ur så fort, om han inte är slaktare.

Nyfiken går han vidare. Knappt fem minuter har gått sedan knallen. Försiktigt börjar enstaka fåglar sjunga. Och när väl en börjar, är snart hela skogens kakafoni igång igen.

Det är märklig. Att den person som passerade honom i dimman varken bar eller släpade på något. Tänk om han återkommer med hjälp för att släpa hem bytet...? Då ligger Hjalmar illa till.

När han är några meter bort ser han Jungfrugrottans karaktäristiska öppning. Som ett brett hål i en tät häck av enbuskar. Nu är dimman tillbaka med full kraft, och han nästan famlar i det tjocka klibbet. När han närmar sig sandstranden snubblar han.
